

Oktober – Händelser förknippade med den andra ankomsten

12 oktober – De som genomborrade honom

Ni ska få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens skyar. – Mark. 14:62

När de (de judiska makthavarna) betraktar hans härlighet dyker minnet av Människosonen klädd i mänskligt yttre, upp i deras tankar. De minns hur de behandlade honom, hur de avvisade honom och höll sig tätt intill den store avfällingen. Scenerna ur Kristi liv framträder inför dem i all sin tydlighet. De minns allt han gjorde, allt han sa och den förödmjukelse som han underkastade sig för att rädda dem från syndens orenhet, och allt detta fördömer dem.

De ser honom rida in i Jerusalem och de ser honom brista ut i ångestfyllda tårar över den obotfärdiga staden som inte ville ta emot hans budskap. Hans röst, som hördes inbjuda och vädja med ett ömsint och angeläget tonfall, verkar åter ljuda för deras öron. Scenen i Gestemanes örtagård kommer inför dem, och de hör Kristi häpnadsväcknade bön: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna bägare gå ifrån mig."

Återigen hör de Pilatus röst när han säger: "Jag finner honom inte skyldig till något." De ser den skamliga scenen i pretoriet, när Barabbas stod sida vid sida med Kristus och de hade förmånen att välja den Oskyldige. Återigen hör de Pilatus ord, "Vem vill ni att jag ska frige åt er, Barabbas eller Jesus, som kallas Kristus?" De hör svaret: "Bort med denne, och frige Barabbas åt oss." På Pilatus fråga: "Vad ska jag då göra med Jesus, som kallas Kristus?" kommer svaret: "Korsfäst honom."

Återigen ser de sitt Offerlamm som uthärdar skammen på korset. De hör de höga triumferande rösterna som ropar: "Hjälp dig själv, om du är Guds Son, och stig ner från korset." "Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa."

Nu ser de honom inte i Getsemane, inte i pretoriet och inte på Golgatas kors. Tecknen på förödmjukelsen har försvunnit och de ser in i Guds ansikte – det ansikte som de spottade på, det ansikte som präster och ledare slog med sina handflator. Nu uppenbaras sanningen i all sin klarhet för dem.¹

¹ The Review and Herald, 5 september 1899